

Aurel Cărășel

Aurel Cărășel
Mandale și moarte albă la hacienda

Copyright © Aurel Cărășel
Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CĂRĂȘEL, AUREL

Mandale și moarte albă la hacienda/Aurel Cărășel – București:

Tritonic Books, 2018

ISBN: 978-606-749-374-0

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Editor: BOGDAN HRIB

Comanda nr. 215/august 2018

Bun de tipar: noiembrie 2018

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului,
este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

MANDALE ȘI MOARTE ALBĂ LA HACIENDA

Al patrulea roman din seria Walther Funch

Unu

Aerul puțea a urină de șoarece, a rahat uscat și a... gladiole!

A gladiole, hmm? Evident că numai mie mi se putea întâmpla una ca asta: să stau cu capul băgat într-o cușcă cu șobolani și să-mi miroasă a flori. Poate a gladiole de pus pe tron. Asta, în cazul fericit în care va exista un tron. Pentru că, după cum miroase treaba (hait, e nasoală rău, am început să mă repet, semn că oxigenul meu cerebral și-a mai pierdut o legătură moleculară), s-ar putea să fie vorba despre gladiole plutind pe apă, în căutarea sufletului meu pierdut.

Nu mi-am pus niciodată problema mai la obiect, ca acum: oare Walther Funch o fi având și el un suflet?

Unul dintre cei doi șobolani, retrași în partea din spate a cuștii, și-a luat inima în dinți (și ce dinți!), a făcut doi pași și a întins botul spre nasul meu. Sacul pe care domnii ce mă acompaniază îl aruncaseră, pudici, asupra reprezentăției teatrale de pe mica scenă, închisă între peretei de sârmă, filtra o lumină slabă, cenușie, dar suficientă pentru a le vedea ochii roșii. Oare dacă mă scremeam puțin nu mi se înroșeau și mie? Cel puțin aşa am fi discutat de la egal la egal.

Respect părinți Am încercat să mă trag înapoi, însă uitasem că eram legat de scenă, aşa că aceasta a venit, în mod automat, după mine. Cu şobolanii cu tot. În spatele scenei, celălalt protagonist a chiçăit nerăbdător și s-a repezit pe urmele primului. Acesta încă mai amușina situația, când a primit izbitura celuilalt în coastă. S-a răsucit, înfuriat, către adversar și l-a mușcat de un picior. În încăierarea ce a urmat, nu am avut decât o singură grijă: să închid ochii și să rostesc rugăciunea de adio.

Ştii, simpaticele cititor, ce înseamnă aşteptarea? Precis vei fi aşteptat măcar o gagică la viața ta. Sau un gagiu. Depinde de gusturi. Ei bine, înmulțește starea aia specială de nerăbdare cu vreo sută de mii și vei ajunge la nerăbdarea ce mă stăpânea în aşteptarea momentului în care urma să-mi pierd nasul ori vreun ochi. Şobolânimea foşgăia la numai un deget de față mea, tipă, se rostogolea, se izbea de pereții de sărmă și o lăua de la capăt.

Oare există vreun Dumnezeu al şoboalnilor? Înclin să cred că da, iar rugăciunea aia de dinainte a nimerit la altarul lui. Din greșală, evident! Dar El a luat-o de bună. Ce mai conta, la urma urmei, nu era tot un Dumnezeu?

— Ramon, scoate cărpa aia și vezi... Poate că preoțelul vrea să scuipe ceva.

Preoțelul ar fi vrut să scuipe ficați și rărunchi de şobolan. Dar fricoșii aia nu îndrăzniseră să vină mai aproape de colții cariați ai subsemnatului. În țara asta afurisită, până și şobolanii erau niște lași și niște nenorociți.

Sacul a fost tras într-o parte și am reușit să văd limpede cum primul şobolan, cel cenușiu, fusese sfâșiat de cel negru și mai dădea numai dintr-un picior. Pesemne că acesta era modul indigen al şoboalnilor de a-și lua rămas bun. Moaca storcoșită a lui Ramon s-a apropiat de cușcă. Puțea atât de

tare a mahorcă, încât şobolanul negru a întors curios capul spre el, abandonându-și adversarul.

— Ptiu, scârnăvie! Ramon a scuipat spre cușcă, scârbit. Ia te uită, Hernando, şobolanii ăștia s-au halit între ei!

— Dacă nu le-ai dat nimic să mănânce.

— Păi nu ai zis tu să-i ţin flămânci, ca să scoatem untul din popa?

— Răsuşește-l pe părințel cu față încocoace.

— Și dacă-l mușcă tocmai acum?

— Se cheamă că ăla i-a fost norocul, tăntălăule.

— Norocul meu, Hernando, al meu, pricepi? Cine dracu-mi mai spală cămașa de sânge, după aia?

— Îl întorci odată sau e nevoie să vin să te vâr și pe tine cu capul în cușcă?

Ramon a bombănit ceva neclar, dar și-a îndepărtat fruntea de zăbrelele subțiri, m-a prins de după umeri și m-a răscut cu putere în direcția de unde se auzise celălalt glas.

Posesorul numelui Hernando era un pitic bărbos, cu ochi albaștri, urechi mari și un nas coroiat, pe care părea mereu gata să-l apuce cu buzele. Stătea pe un scaun de răchită, cu spătar, și bea bere dintr-o sticlă neagră. Își lăsase pălăria uriașă de păi pe spate și se holba la mine, precum trebuie să fie făcut Pilat din Pont la nefericitul de Isus. În spatele lui, se vedea coșul gros al remorcherului fluvial și steagul columbian, atârnat de el, cu culorile sale galben, albastru și roșu murdarite de fum.

— Împinge-l mai aproape.

L-am privit cu coada ochiului pe uriaș. Pentru că Ramon era o huidumă de om doar cu ceva mai mică decât eucaliptii care se fugăreau pe malul din dreapta al lui Rio Magdalena. Huiduma s-a uitat și el la mine. Dar nu cu milă. Și nici măcar

Respect cu disperț. Ci numai cu o fărâmă de curiozitate, asemănătoare acelei a unui păianjen care urmărește molia apropiindu-se de plasa sa invizibilă. Numai că molia care eram eu avea plasa atârnată chiar de cap. După care numitul Ramon-huidumă a întins degetul arătător și mi-a făcut vânt înainte. A fost de ajuns, ca să cad în genunchi, iar capul procopsit cu o cușcă să atingă podeaua. Șobolanul cel negru a chițăit speriat și s-a refugiat în colțul cel mai îndepărtat. Avusesem dreptate: până și șobolanii indigeni erau niște lași și niște nenorociți.

Piticul s-a ridicat de pe scaun, cu sticla în mână. Se clătina puțin și nu din cauza tangajului. S-a apropiat de bordul scund al navei și a scuipat peste el, în apa verzuie, care se transforma în spumă, câțiva metri mai în spate, în bătaia puternică a elicei. Și zău că îmi doream, deși eram îmbrăcat în sfânta sutană, ca scuipatul său să fi fost din gumilastic și să-l fi tras de pe punte, în adâncuri, ca în desene animate. A ajuns lângă mine, mai înainte ca adversarul meu cu coadă să își fi revenit din şoc.

— Păstrând astea... cum naiba le zice? Ah, da, păstrând proporțiile, părințele... nu și se pare că arăți cam ca Daniel, în groapa cu lei?

M-am uitat la șobolan și el s-a uitat la mine. De parcă ar fi priceput, javra dracului, că despre el era vorba!

— Mă măgulești, i-a răspuns, străduindu-mă să nu ridic vocea. Pesemne că vrei să te compari cu Darius, regele Babilonului.

Hernando a izbucnit în râs și a ridicat sticla.

— Ei și ce-ar fi rău în asta? Idiotul ăla a fost și el tot o pramatie, ca mine. Îi chinuia pe oamenii sfinți. Vrei o gură din lichidul ăsta spumos?

A întins mâna cu sticla către cușcă.

— Ah, ce uituc sunt! Ești băgat la cușcă și nu ai cum să bei. Dar poate vrei, totuși, să-i simți miroslul.

A înclinat sticla și a turnat berea călăie în capul subsemnatului. E adevărat că nu mă mai spălasem pe cap de aproape o săptămână, de când fusesem capturat de cămiloi ăștia lipsiți de ouțe, dar berea Domnului folosită pe post de şampon! Asta era o blasfemie mai mare decât luarea în deșert a celor sfinte. Am strănutat și, spre uluirea mea, șobolanul a strănutat și el.

— Presupun că asta înseamnă că a fost o bere bună, a rănit Hernando, retrăgându-se un pas. Și, acum, după ce ţi-am satisfăcut toate capricile, ai de gând să-mi furnizezi vreuna din informațiile așteptate?

La capătul celălalt al cuștii, șobolanul cel negru s-a oprit din periatul botului, părând foarte interesat de răspunsul meu. Doamne, gașca asta a traficanților de *făină* era chiar atât de atotcuprinzătoare, încât până și animalele lucrau pentru binele comun al umanității, reprezentate pe aceste pământuri de Sanctitatea-Sa Ilustrisimă Pablo Emilio Escobar Gaviria?

— Te ador, Dumnezeul meu, și te iubesc din toată inima. Îți mulțumesc că m-ai creat, că m-ai făcut creștin și că m-ai ocrotit până acum. Îți ofer toate faptele mele din această zi. Fă să fie toate după voința Ta și pentru slava Ta. Ferește-mă de păcate și de orice rău. Harul Tău să fie pururea cu mine și cu toți cei dragi ai mei. Amin.

Piticul a râgăit și s-a lăsat în genunchi, alături de mine. Apoi și-a lipit tâmpla de podeaua dată cu gudron și m-a privit drept în ochi.

— Dumnezeu nu o să te ferească chiar de orice rău, părințele. Dar, dacă te hotărăști să-mi spui ce căutai miercuri noaptea, în Villavicencio, lângă cadavrul lui Oscar Bernal

Respect pentru români și românești
Aguirre, am să mă răzgândesc și o să-ți ofer o moarte rapidă și fără dureri.

— Și o înmormântare creștinească, nu?

Chiar dacă nu voisem, tot a sunat ca un acid aruncat pe o rană. Adică a sfârât. Rău de tot.

— Ia te uită! a părut să se minuneze bărbatul. Șarpele mai are venin și după ce i-au fost smulși colții.

S-a ridicat în picioare, sprijindu-se cu o mâna de podeaua murdară.

— Iar tu la ce mama dracului te holbezi? s-a rățoit el, văzându-l pe uriaș în spatele unui butoi cu ulei de copra. Du-te și pregătește greutățile. Apoi adu-le lângă dunetă.

S-a uitat prin gura sticlei la lichidul plin de spumă din interior, a ridicat din umeri și a azvârlit-o peste bord.

— N-ai plecat, tâmpitule?!

Ramon a bombănit ceva, dar s-a răsucit pe călcâie și a dispărut din raza mea vizuală. Piticul a scuipat din nou, supărat peste bord, după care s-a aplecat asupra mea, m-a prins de umăr și m-a ajutat să mă ridic în picioare. A trecut în spatele și a desfăcut cușca din legăturile de piele, lăsând-o să pice pe podea. Șobolanul negru a ieșit, după câteva clipe, amușinând amețit locul. Vârful ascuțit al cizmei lui Hernando l-a izbit în plin, proiectându-l într-o stivă de colaci de frângchie. Șobolanul a chițăit înspăimântat, apoi s-a făcut nevăzut sub mormanul de saci cu miez de copra.

— Te-ai mai gândit, padre?

Și puteam să jur că nu avea nimic înspăimântător în felul în care mi se adresase. Dacă aş fi avut un pistol, l-aș fi împușcat. Desigur, în boașe. Un singur glonț, ca să se chinuie mai mult. Dar nu aveam. În schimb, avea el în mâna întreaga situație. Iar „Bufalo Negro” gema sub presiunea aburului,

ducându-ne tot mai departe de Bogota și de problemele rămase nedescurcate acolo.

— Tot timpul, fiule, tot timpul. Dar numai la Dumnezeu. Și la păcatele pe care El le iartă celor ce căiesc.

— Aha! făcu el, cu o figură acră. În cazul asta, nu-ți rămâne decât să te căiești. Și El te va ierta, în mila Sa nesfârșită. Pentru că stăpânul meu nu o va face. Trage betonul ăla mai aproape de copastie, Ramon. Doar nu vrei să-l arunci pe părințel de-a dreptul prin puntea remorcherului, nu?

Ultimele clipe.

M-am întrebat adesea ce gândesc condamnații la moarte, în noaptea de dinaintea execuției. Nu pentru că aş fi resimțit vreo urmă de compasiune pentru nemerniciile lor, mama m-a făcut complet insensibil, dar sentimentul încercat era interesant de cunoscut. Ei bine, blestemele unora mă ajunseră din urmă. Aveam să afiu pe propria-mi piele răspunsul. M-am uitat la uriașul cu părul atârnând în lațe negre, soioase, cum cără cele două găleți cu mortar întărit și m-am imaginat scufundându-mă în apele verzi ale fluviului. Pesemne că piranha nu aveau să mă lase să ajung până la fund. La primul fel, aveau să se ocupe de cocoașă. Cu alge brune și cu ceva liniță, mergea beton în loc de aperitiv. Ptiu, drace, am ce am cu betonul! E de rău augur, în familia mea. Din cauza asta, în testament, am solicitat, în mod expres, să fiu îngropat direct în pământ, învelit doar într-un cearșaf.

Aveam mâinile legate strâns la spate, iar gamba piciorului drept era strânsă într-o cătușă de oțel. La capătul celălalt al acesteia se găsea o ghiulea. Una autentică, aşa cum mai puteți vedea prin filmele de epocă. Pesemne că Hernando astă era ditamai cinefilul, în particular. Și experimenta modele bătrânești, ori de câte ori i se ivea ocazia.

— Pentru ultima oară, padre: cine l-a omorât pe amicul Aguirre?

Cred că avea probleme cu memoria. Poate mirosea puțin a Alzenheimer. Poate doar era prost și se prefăcea a fi tembel. Mulți de poate, în ecuația asta. Niciunul salvator pentru mine, însă. Am ridicat privirile în sus, prefăcându-mă atins de evlavie. Cerul era albastru decolorat, cu nuanțe de verde și de roz. Dincolo de coroanele dese, aplecate peste fluviu, asemenea unei bolți nesfârșite, soarele se pregătea să apună. De regulă, la ieșirea din scenă a unui personaj important, natura era preocupată cu plânsul, cerul era acoperit de nori, peste fire cădea o ploaie deasă... La ieșirea mea, era preocupată cu apusul și cu rânjetele. De unde deduceam că nu eram personajul principal, la care visase totață viața să ajung. Clar, în marea piesă a vieții, pe statul de funcții al Antreprenorului General, eram trecut ca figurant. Sau, și mai rău, ca om de serviciu.

Așa că m-am predat, am oftat și m-am prefăcut că reiau rugăciunea pentru sufletele celor morți.

Piticul s-a uitat nedumerit la Ramon. Uriașul s-a uitat nedumerit la Hernandez. Și amândoi s-au holbat la mine, ca la un purice bolnav de diaree.

— Doamne, care i-ai făcut pe Adam și pe Eva și i-ai pus în Grădina Edenului...

— E nebun, nu, Ramon?

— E nebun, a acceptat celălalt.

— Leagă-i piciorul de greutate, Ramon.

Poate nu vă vine să credeți: betonul întărit din găleata de metal avea în mijloc o gaură exact de dimensiunea ghiulelei, pe care o trăgeam după mine. Până la urmă, rostul ei nu era să mă opreasă să evadez, ci să mă ajute să ajung mai repede la

fund. La fundul băltii, ce vă închipuați?! Libidinoșilor! Port sutană, nici prin gând nu-mi trece să visez la altceva decât la Dumnezeu și la libertate. Sau invers. În fine, ordinea este în funcție de credință.

Numitul Ramon m-a împins până lângă copastie, în vreme ce piticul extrăgea dintr-o ladă de lemn altă sticlă cu bere, îi scotea capacul de metal cu dinții și trăgea un gât zdravăn din ea. Pomana mortului.

Uriașul l-a privit câteva clipe, apoi s-a aplecat, a luat bila de fontă cu amândouă mâinile și a vîrât-o în gaură. Dacă a existat vreodată vreun moment propice pentru evadare, tocmai îl ratasem cu brio. Aș fi putut să mă împing în el, cu toate puterile. Poate că l-aș fi răsurnat, dar cum ștui cât noroc am avut în ultima perioadă din viața mea atât de tristă cred că ar fi căzut peste mine. Așa că am renunțat și m-am uitat cu detașare cum trecea toarta găleții peste fosta gaură, ca să o sigileze. Gata, eram prizonierul din beton. Felul întâi, doi și desertul celor mai norocoși piranha.

— ...Doamne, adu-ți aminte de păcatele robului Tău și iartă-l pe el, aşa cum ai iertat pe cele ale lui Cain, pe cele ale lui Nero, Attila și Hitler. Nu-ți bate, Doamne, capul cu ele, că nu merită atenția Ta, ci numai mila Ta cea nesfârșită.

Hernandez a râgăit, am mai tras un gât din pișoalca aia spumoasă și a făcut un semn cu sticla, în dreptul frunții.

— Aruncă-l! a poruncit și s-a întors cu spatele, îndreptându-se spre dunetă.

Huiduma s-a aplecat deasupra mea și pot să jur că a rănit și mi-a făcut cu ochiul. Apoi m-a înșăcat, pur și simplu, de mijloc cu mâna dreaptă, a luat betonul în mâna stângă, a efectuat o jumătate de răsucire, ca la aruncarea olimpică a greutății și ne-a azvârlit peste bord.